

FOGARASY ATTILA

HOL LAKIK KÜNIKOSZ?

VERSEK, TÁNC SZÓK, SZÓTÁNCOK

PILISVÖRÖSVÁR
2017

A szerző magános kiadása

*„mert álmaiban megjelent
emberi formában a csend”*

Regösének

dömdödö dömdöm

dömdödö dömdöm
dobban az ösztön
véres a melle
hóba' fürösztöm

szittyá há szottyán
üstöke lobban
szökken az égre
dob szava dobban

ősök igéje
hős telivére
lórá há pattan
űzi a vére

surrog az íja
falkahad híja
égi ösvényen
tüske szakítja

honja a fenyves
napja keserves
élete felhő
sorsa viseltes

kis Magyarország
ártatlan jószág
ősökkel táncol
menny és valóság

sohanapján

szó szó borzasztó
süldő csitkó vén fakó
fele cukor fele fánk
háromkilós elefánt

hó hó porhanyó
kemencében ül anyó
néha bizony megesik
a kisujja leesik

ág ág eszterág
életünkön féreg rág
gürcölünk a bétében
egész nap egyvégtében

láb láb a múltáb
néha kilóg egy nyaláb
borral teli kaniszter
belekortyol a miszter

só só harasó
elfogyott a békasó
Mari néném kakasa
mitől nőtt meg a hasa?

zsák zsák kenderzsák
tejet isznak a perzsák
égi mezőn jár a hold
dobszerdáig ezt dalold

lyuk lyuk zoknilyuk
ha csődöt mond kidobjuk
kicsi a pénz nagy a baj
több a gondom mint tavaly

rá rá rá se ránts
kikopogja a kopáncs
hitelt ád a fűszeres
sohanapján ne szeress!

öreg csont ifjú csont

öreg csont ifjú csont
kiisszuk a Badacsonyt
rajta-rajta-rajta

kormos üstben fakalán
csípje meg őt a csalán
rajta-rajta-rajta

három csitkó három ló
habitusom káromló
rajta-rajta-rajta

az ég alját ha festik
énekeljünk napestig
rajta-rajta-rajta

mindig tudjuk a tutit
tévét nézünk mer' butít
rajta-rajta-rajta

sámfát sirít a suszter
kokit oszt a miniszter
rajta-rajta-rajta

háborúban az a jó
Kalasnyikov eladó
rajta-rajta-rajta

jön a halál üstöllést
kitanítja az ölést
rajta-rajta-rajta

regösének

haj regő rejtem
ördögé a lelkem
porrá tör a bánat
ordasok cibálnak

haj regő rája
több úr mint szolgája
borba fúl a gazság
hajnalig sirassák

haj regő réved
mindig es eltéved
íze sója nincsen
minek is kerítsen

haj regő rajta
szélelbélelt fajta
se éje se napja
Isten így akarja

haj regő rejtem
kövek közé rejtem
vízirigó látja
ki is kapirgálja

táncbéli szók

járd ki lábam járd ki most
bokán rúgom a csapost
udvara van a holdnak
feltámadunk maholnap

a magyarnak az a veszte
a pofót magával kezdte
honvéd áll a Hargitán
húzd rá cigány szaporán

Alfaluban nagy a bánat
ördög úzi a szoknyákat
tekenőbe bújt a pap
csahos kutya nem harap

kicsi bölcső kicsi buba
beleléptünk az EU-ba
ha beléptünk úgy essen
káromkodni lehessen

ez az élet olyan élet
mindig kiszökik a lélek
utána a böcsület
azért a nagy csődület

bujdosódal

bujdosik az árva madár
szorít török szorít tatár
csipkebokor a szállásom
nem jó a szememre álom

sorsomat gonoszok fonják
hegyeimet elrabolják
forrásimat túsul ejtik
boraimat mind lefejtik

minden tettük hamis csorba
jussanak hát a pokolra
átok legyen minden vágyuk
cinteremben nyoszolyájuk

bujdoshatok tőlük holtig
Dunától a messzi Oltig
nem lelhetem nyugovásom
bánat alól feloldásom

magyar népem árva lelkem
otthonomra nálad leltem
jaj hogy tőled el kell válnom
társaimat hol találom?

szállófoldem már az erdő
minden szavam bús kesergő
sűrű csalán a lakásom
réti farkas jó pajtásom

dudaszó

duda duda bőrös duda
oda Mohács, oda Buda
Aradon vad sortűz hallik
Haynaulodik nem pitymallik

császároknak adtam vérem
Ober-Ennsig jár a bérem
lovam azt is általúsztá
itt a német ott a muszka

a francia oly körmönfont
reánk hozta Nagy Trianont
ránk tört egész Európa
kevés hozzá ez a strófa...

ha nincs elég ellenségünk
magunk miatt hull a vérünk
magyar ugar, oldott kéve
álombakók nemzedéke

duda duda bőrös duda
oda Mohács, oda Buda
pokolra kell annak menni
aki dudás akar lenni

táncdal

(A 3-4. sor ismételve)

három paraszt kilenc pór
kivirágzik a kapor
busó jár a kert alatt
a rézingem elszakadt

mikor Jézus gyerek volt
elfogyott a telehold
szalma között porcelán
festve van az óceán

esthajnaltól áll a bál
Ferenc Jóska szalutál
laska van a levesben
Szeredán és Gyimesben

akár iszom akár nem
kívül hordom az eszem
bévül a baj künn a máz
Ugocsa nem koronáz

a világ ma olyan gyors
megabiten jár a sors
ezeréves kis haza
csomagold be vidd haza

Vérzünk, virágzunk

túl hét határon

hold, nap, föld, ég és csillagok
ne szóljatok rám, hogy itt vagyok
ne szóljatok, hogy létezem
ölembe téve két kezem

arcomat mossák évszakok
rőt nyarak, szelíd tavaszok
a csendet isszák ajkaim
a némaságba hull a rím

csontjaim törik véredek
ember vagyok, hát tévedek
torkom szorul, fuldokolok
szent Balázshoz fohászokodok

medve táncol, csikaszk éhez
nincsen kedvem a meséhez
sínekre fekszik bánatom
virágozz benne, fájdalom!

Isten elől elszaladtam
könyűm hullott, úgy mulattam
létem Léthébe lemerül
bírom, míg bírom emberül

kalapomat elhajítom
ágyban végzem, azt gyanítom
törött agancs ing az ágon
túl vagyok már hét határon

illat és bársony

illat vagy és puha bársony
jó kedvem és sóhajtásom
az öröm, hogy élek, vagyok
a legszebb szó, mit mondhatok

az álmom vagy, édes álmom
biztos pont az ingoványon
a szemem vagy, látsz helyettem:
magad látod önfeledten

a lélek vagy, erős lélek
ha elbújnál, meglelnélek
étek vagy, íz az ajkamon
harmat tavaszi hajnalon

fonál vagy, mely téphetetlen
remény – érinthetetlen
hiányod épít és rombol:
szabadíts meg a gonosztól!

vérzünk, virágzunk...

csonterdőnek belsejében
fától fáig hajt az éhem
vágyom reátok, a jóra
ünnepekre, kézfogóra

sűrű erdő belsejében
csonttól csontig hajt a vérem
úgy hittem én: ez az éden
s farkas vonyít csak az éjben

hozzátok érkeztem mindig
mosolyogtam: ahogy illik
busóálarcom ledobtam
törötten hever a porban

nem figyeltetek rám soha
az anyaföld is mostoha
agyam rozsdás rossz winchester
szívem zokogja: ne cseszd el!

olykor egy-egy szó meghatott
emeljetek rám kalapot
lejárt mindenütt bérletem
elfogy lassan az életem

tigris vár rám nem szelid őz
sírva énekel a dizőz
írtam verset jót és rosszat
vérzünk, virágzunk naphosszat

***

de ez csak játék, tudod-e?
Isten kezébe jutok-e?
az útvesztő ma szünnapot tart
távol a tenger, s közel a part

ha rád nézek, szabad vagyok
nap süt, hold süt, csillag ragyog
játszunk, te írod a szabályt
itt és örökkön odaát

karc az ablakon

a nappal eltörik
az éj beszennyez
durva kezek
kapkodnak kezedhez

csiga lennél
húzódnál magadba
a világtól nem
bántva tagadva

idegen a holnap
a ma tévedés
álmod is bántás
nehéz az ébredés

a város lüktet
zajosan dagad
piszkos és szennyes
rosszul érzed magad

a félelem árad
mint zúgó patak
magába zár
magával ragad

a tükör eltört
arcod szilánkos
fejed alatt kihűlt
álmokból a vánkos

napjaid lemeszelt
vonatablakok
vágyaidd vékonyan
rájuk karcold

könnyek szemedben

könnyek szemedben
véred szivemben
tétova vágyak

elmúlt a múlt
a tegnappba hullt
újra kívánlak

szemedbe nézek
vérzek és égek
tilosban járok

hajad a párnán
lelkek a pányván
halálíg várok

kapuk csukódnak
nyilak fúródnak
csuklómon vaspánt

nem hordok vértet
megjárom érted
világok hosszát

ringató

ne szorítsad
ne fájdítsad
kedvét vissza ne fordítsad
bánatvízbe ne borítsad!

friss ízekkel
gyógyfüvekkel
csodatevő írja legyél
sebeire enyhet tegyél!

lágy pólyába
dús dunnába
betakarjad hogyha fázik
arca mikor könnytől ázik!

becézgessed
szeretgessed
űzzed tőle el a rosszat
messzire élete hosszát!

ringassad őt
mint csecsemőt
jószágodat terjeszd rája
balzsamként légy hű szolgája!

*

szenvedésre
kétkedésre
ne legyen több alkalom:
távozz tőle fájdalom!

öt vers

a szemed szép
költői kép
metafora
kincses amfora

hullámzó tenger
hajnal ha felkel
virágos réten
alvó szemérem

agancs az ágon
hű talizmánom
dobogó vadak
dadogó szavak

minden és soha
édes mostoha
szívemben a rög
súlyos és örök

a szemed szép
költői kép
ábrándos álom
létem halálom

***

a dolgod ennyi
életre kelni
dalolni mindig
ahogyan illik

ha esik ha fúj
belőle tanulj
láng legyen kedved
jéggé ne dermedj

az ember olyan
búsul komolyan
célja oly kevés
ölelés, evés

kincse temérdek
kapzsiság, érdek
a lelke fázik
ecetben ázik

kicsi az ember
nagy az úthenger
eltapos a gond
bújj el kis vakond!

***

árva szerelem
ez maradt nekem
múlnak az évek
játszik a lélek

játék a dal is
nem baj ha hamis
ha nincsen ríme
költünk estére

hazudunk eget
völgyet és hegyet
mezőre bárányt
égre szivárványt

kérd meg a banyát
púpot is ad rád
tedd össze kezed
fuss ha van eszed!

fuss amíg futhatsz
sehova juthatsz
mint óriás folt
sápadt a Hold

***

létünk lebegő
nincs már levegő
iszonyat a nap
tűzzel riogat

kiönt a tenger
halálos henger
elnyel a mélység
nyálkás sötétség

futnál de minek
csontod eszik meg
mérgek vegyszerek
gyilkos egyszeregy

nem segít a szó
hiábavaló
jelened, múltad
végleg elszúrtad

csak ábrándnak tűnt
a jövőd megszűnt
fölösleges vagy
odaát maradj!

***

két szemed forrás
folyóban sodrás
lány naplemente
Isten jó kedve

szegénynek bőség
kufárnak költség
papoknak áldás
bűnnek megváltás

betegnek dunna
estig aludna
magyarnak Kárpát
őrzi az álmát

fénye az estnek
nagy Budapestnek
cserge az ágyon
csókok a nászon

két szemed forrás
kötés és oldás
vágyom napestig
lélektől testig

a blúzodon a kék virág

a blúzodon a kék virág
a tengert szelídíti rád

bőröd napfény meleg föveny
messze az ég közel a menny

ajkaid két rózsaszírom
friss szellőű szép tavaszon

hajad mélybarna zuhatag
gyors sodrású és ingatag

tilalmas mélység két szemed
magába húzó végtelen

noli me tangere

ne érints meg, én nem vagyok
szeretlek téged, hát hallgatok
mosolyodban alszik az emlék
érted százszor világra mennék
ez nem szerelem, csak halk titok
ha elhagysz, újra meghalok

Mit búszulsz, kenyeres?

Rebellis nóta

Hideg erdön farkas-bánat,
Hó lepte be a hazámat,
Érzelveim könnyben áznak,
Idegeim citeráznak.

Telve vagyok búval-borral,
Pörölkök a hatalommal,
Kicsi a bér, szűk a gázsi,
Pengén táncol a kurázsi.

Túl vagyok már jón és rosszon,
Megint minden hullámhosszon
Hazudoznak reggel-délben
Budapesten és vidéken.

Nagy a törvény, pofánk kicsi,
Köztársaság ez, de Vichy.
Ki náci, ki bolsevista,
A hetedik te légy, Pista!

Zsófia

Zsófia Zsófia
ki borja ki fia?
karcsú a dereka
bársony a mosolya
két szeme csillagok
homlokán hold ragyog

Zsófia Zsófia
messze van Szófia?
nincs messze Szófia
ott lakik szó fia
rengeteg testvére
regény lesz estvére

Zsófia Zsófia
gyöngyfüzér fogsora?
rám nevet reggelben
de jó így felkelnem
rám nevet vecsernyén
elnyúlik dús csergén

Zsófia Zsófia
piros a nózija?
megfázott jegesen
tüszög is hegyesen
nyalogat lépeset
kanalaz pépeset

Zsófia Zsófia
dürrög a maffia?
csönget az ávéhá
pucoljunk egy-két-há
miniszter érkezik
észt oszt oszt kérkedik

Zsófia Zsófia
elveszett Szkítia?
elvesztek magyarok
hunok és kabarok
három tenger híja
harcát már nem víja

Zsófia Zsófia
kell a romantika?
veszek majd virágot
megnézzük Parádót
veszünk négy kereket
szülsz majd sok gyereket

Zsófia Zsófia
ki borja ki fia?
miénk a jövőendő
életet jövesztő
miénk a halál is
végtelen kanális

gárdainduló

gyün a gárda megy a gárda
nyikorog a csizmaszára
ha koszos lesz pucérálja
kocsikenőcs jó reája

ájjunk sorba üjjünk sorba
rend illik ebbe a korba
ki nem dolgoz ne is legyen
a ferdéket tűzre tegyék

a minap is vakhajnalban
bakot leltek a katlanban
el is látták a móresét
ütöttek ott lépet vesét

gyün a gárda megy a gárda
nyikorog a csizmaszára
ájjunk sorba üjjünk sorba
rend illik ebbe a korba

Mit búsulsz, kenyeres...

Mit búsulsz, kenyeres,
Midőn semmid sincsen,
Ha munkádon más keres,
S pöffeszt könnyű kincsen.

Ha asszonyod gyönyörű,
De pénzed nélkül ármány,
A mosolyod keserű,
Hazád színtelen szivárvány.

Ha járom van a nyakadon,
S bocskor az igazság,
Ha taposnak csak szavadon,
S hallgat a magasság.

Ha Isten is tétova
Megrémült kisgyermek,
Ha heródesi katona
Dúlja a termeket.

Ha gyűlöletből épül
Sejtről sejtire a test,
És háborúra készül,
Ki gondolkodni rest.

Hát mit búsulsz kenyeres,
Jobbat vártál okkal?
Kőbe, vasba ne harapj,
Elvásott fogakkal.

Hajtsd le hát fejedet,
Tedd öledbe könyved,
A végszóra ne várj:
Hallgatni most könnyebb...

Tökéletes boldogság

(M.-nek)

Ha lány lennék,
pillangószárnyam lenne,
törékeny lennék és áttetsző.
Akkor aztán vigyázhatnál minden
mozdulatodra,
nehogy megsebezzél.
Egy vigyázatlan mosolyod halálra marna.
Valójában csak egymás szemében létezhetnénk,
a mozdulat maga lenne a megsemmisülés.
Éteri lenne ez a szerelem.
Tökéletes boldogság
a halálon innen és
a földön túl.

„A csend a menedék”

(D.-nek)

Eldobod szavaid, hogy mindent elmondj.
Becsukod ajtód, hogy utadra lelj.
Csak néhány szó marad hű útitársul,
Hogy megölelhess általuk a világot.

Szortírozol:

Búcsút veszel a gyermekkori gügyögésétől,
Anyád becézgetésétől,
Apád komoly ígétől,
S az utcai durva szavaktól.

Ami marad:

Szél, tenger, nap, csillagok,
Épp elég arra, hogy megérints bárkit.
S mit megtarthatsz világok pusztulásán.

Hallgatsz, s hallgatnak mindenek.
Lábadhoz siklik a folyó és lélegző halak.
Homok pereg a durva köveken,
Kavicsok koccannak egymásra,
Hunyorogsz már a fénytől.
Így írsz verset,
Ilyen egyszerűen.
Lefoszlanak a fölösleges szavak,
Elnyútt vonzatok.
Ami marad: ha kell, szomjadat oltja.

Hallgasd:
Egyre ringatóbb a csend,
Egyre távolabbi minden:
Az ideges remegések,
A város zajos kódjai.

Ilyenkor hiába is kopogtatnék be hozzád,
Te már messze jársz *magadban*.

születésnapra

(M.-nek)

a világ olyan, mint egy párna,
rázd fel, ütögesd meg,
hogy kényelmes legyen
hajlítsd magad felé,
gyűrd magad alá a dolgokat
ne hagyd, hogy a világ gyűrjön le téged
habzsolj nagykanállal, amíg lehet
élj tisztán, de lezseren
ne bosszantson, mihez nincs közöd
de ami téged illet, vedd komolyan
döntéseket hozol és rólad is döntenek:
ne bosszantsanak a hülyék,
rájuk is süt a nap

légy bölcs, mint a szelíd vizek
légy kedves, mint doromboló kiscica
légy vad, ha kell, mint a rohanó ár
légy nyugodt, mint barlangok mélye
légy felkészült, mint lövészárokból a katonák
légy felszabadult a pillanatokban
és elégedett a múlt időben

ne keresd a boldogságot,
mert kezedből kicsúszik az,
mint énekesmadár
légy jó mindhalálig,

és hagyd, hogy az emberek
szeressenek
ne kívánj többet,
mint amennyit kívánhatsz
élj a mának,
és élj a múltnak,
és élj a jövőnek

légy önmagad
légy hű önmagadhoz
ne fogadkozz
ne hazudj
keresd az igazat
keresd az igazat
keresd az igazat

Alkalmi vers a demokrácia állításáról Ignotusnak

Száz Szókrátészt szülhet e század:
Fogy a józan ész, nő a gyalázat.

Diogenész imája

Add, Istenem, hogy a sok hülyét feledjem
Kik napra nap kiélik gögjükét rajtam
Add, hogy bölcs maradhassak a reménytelenségben,
És túlélő a pusztulásban
Add, hogy szeretteimet el ne veszítsem
S eszem mindig józan maradjon az örületben is
Add, hogy átlépjek könnyedén a bajokon
S a betegségek is elkerüljenek, ha lehet
Add, hogy alkothassak még vén koromban is
Hogy ne essen ki kezemből a toll
Add, hogy tanítványaim tiszteljenek
S ne röhögjenek ki, ha tévedek
Add, hogy a világ hívságain vállam rándíthassam
És derűmet szétszórhassam a halandókra
Bátoríthassam őket – kik keseregnek e sárgolyón
S napjaikat rettegvé félik, s boldogtalanul
Ezt kérem én Tőled, Isten, ha vagy, ha rejtezel!

Egy kis napfény kellene még
Néhány szelíd sugár
Ülnék békében akkor hordóm előtt
S a járókelők egy-egy krajcárt vetnének nekem
Sajnálkozva: nézzétek a vén bolondot!...

De én boldog lennék, szegényen-gazdagon
S a halhatatlanság reményével szívemben

Diogenész testámentuma

Én, Diogenész, athéni polgár,
Isten nyílt ege alatt e napon,
Bár egészségem kitűnően szolgál,
E végrendeletet hátrahagyom.

Rozzant hordómat cicámnak szánom,
Egerésszen benne kedve szerint,
Csinos ház lesz néki, úgy találom,
S e jussra majd dorombolva tekint.

Csorba bögrémet szomszédom kapja,
Ki oly sokszor tört orromnak borsot.
Nem lesz neki szerencsés a napja:
Átkozni fog engem és a sorsot.

Sok kielégítetlen vágyamat
A város asszonyaira hagyom,
Gyakran nyomhatták ők az ágyamat,
Amit rájuk költöttem: kész vagyon!

Élceimet és iróniámat
Megkapják mind a filozófusok.
Nem kell dicsfény, babér és imádat:
Kitüntetésekre pedig fosok!

A szellemem a városé legyen,
Visszajárok, ezer éveken át
Kísérteni fogok tevékenyen:
Nem tűrök olcsó ál-harmóniát.

Igaz szavaim költőknek adom,
Szőjenek belőlük metaforát,
Legyen daluk barbárul pentaton,
Előzze meg mindegyik a korát.

Végül a szívem egy lányra hagyom,
Kívél egyszer a szőlőünnepen
Szerelembe estem egy hajnalon
A présház előtt a gyepen.

Másom sincsen, a lista véget ért.
Nem hagyok rátok vagyont, kincseket.
De mondjatok imát a lelkemért,
Ha irgalmazni tudtok, emberek!

Léleklehangoló

*„Meghalsz! Meghalsz!”
(egy ingaóra)*

Lélek elillan,
Elme elomlik,
Leple a holtnak
Likacsosra foszlik.

Belbecse lebben,
Külcsíne bomlik,
Homloka, melle,
Porhüvelyé porlik.

Csillan a holdfény,
Szelleme szállnak,
Hallali hallik:
Dala a halálnak.

Illeg a holló,
Csolnakon kárál,
Libikókalélek
Obulusa láttán.

Lessük a hullát,
Mozdul-e, lopva,
Liliputi élet
Lékbe hullott foglya.

Kelnie nem kell,
Halnia illik,
Holt liget mélyén
Lesnek rá a villik.

Lakása lesz kőbolt,
Ellepik a lárvák,
Levegőtlen lukban
Giliszták csócsálják.

Falon leng a linga,
Jobbra-balra lendül,
Dallama halálos,
Borzalom, ha csendül.

Hallja ezt az élő,
Holtsápadtra válva:
„Meghalsz, meghalsz!” – Földi,
Készülj a halálra...

Doberdói fohász

(Az I. világháború 100. évfordulójára)

madárka, madárka
csácsogó madárka
ne fájdítsd a szívemet
ne fájdítsd hiába

úgysem szállok véled
nem szárnyal a lélek
ember módra szeretek
fájdalommal élek

hiába a bánat
könyűim hiába
elment az én szeretőm
idegen országba

verje meg az Isten
azt ki kitalálta
sudár magyar legények
mennek a halálba

Doberdó szikláin
piros vérük ontják
ellenségnek erejét
halálukkal rontják

jelöletlen sírok
koszorútlan bánat
én istenem tartsad meg
édes kis hazámat

locsozó

kopogó fapohár
borozó lakomán
doboló katonák
botozó kalodán
lobogó labodák
rokokó palotán
tocsogó dagonyák
orozó vadonán
potyogó mazsolák
rotyogó vacsorán
potyoló fapofák
borozó csaposán
csobolyó s a pohár
locsozó csapodár
csacsogó csalogány
ragyogó magosán
poroló hagyomány
oszoló – halovány
blogoló nagyanyám
locsozó nagyon ám!

Madárka, madárka

(Énekelt vers az régi időkbul)

„Madárka, madárka,
Mér' nem dalolsz neköm,
'sz te vagy ez világon
Nagy gyönyörűségöm.

Az te boldogságod
Legyen az én házam,
Az te lelkösségöd
Mindennapi lázam!

Mézes, szép éneked
Bánatom enyhítse,
Börtönöm rácsait
Fűszállá gyengítse!”

„Hogy dalolnék neköd
Lelkös ékességöt,
Kalitba ha zárod
Mind az reménységöt.

Rácsok között hangom
Levelek hullása,
Kalitkasetétben
Rabok sohajtása.

Szárnyalna az lélok,
Hogyha kedve volna,
Istennek is tessék:
Közelébb hajolna.”

„Madárka, madárka,
Nyitva már az ajtó,
Kalitkának rácsán
Szabadságra hajtó.

Menj fel az magosba,
Szárnyalj mind az égig,
Mondd el, hogy rab voltál,
Ha mindegyre kérdik.

Mondd el, hogy szerettél,
Ki talpig vasba vagyok,
Szabadultál tőlem,
De én itt maradok...”

„Mennék én, szállnék én,
Keveregnék égre,
De könny hull az szememből
Nyomorodat nézve.

Hogy lehetnék boldog,
Ha vérzik az te szíved,
Hogy ennen magáért
Elhagyott volt híved.

Itt maradok mostan,
Társul az rabságnak,
Enyhébb lesz az bánat
Két vén rab madárnak.”

újévi mondóka

új esztendő új malaszt
építjük az új palace-t
ha nem vagyol úgy maradsz
piros seggű kismalac

ha van reá rezsikőccség
ezt a verset heten kőccsék
csorba csipor favilla
dinnyehéjas Attila

matyó-mutyi trafik-fika
szobrot dönt a politika
ott a feje rúgj bele
omoljon ki a bele

hogyha éjfélt üt az óra
üljél fel a gázrezsóra
merjél kicsi lenni hazám
elférhetnének itten lazán

ne legyél már olyan konok
épülnek a stadionok
megmondta a Sobri Jóska
ez a világ coki ócska

jobbra is meg balra is
aki kapar csak hamis
magad átkozd ne apádat
fogjad be a lepcsés szádat

új esztendő új remény
friss a kenyér csak kemény
ecetes lett a borunk
lesz még jobb is a sorunk

lesz még magyar lesz még sváb
eddig rímmel ne tovább:
megsegít a magas ég
bezárjuk a kabarét

Bánat

Bánat, bánat, sanda bánat,
Add vissza a kiscicámat!
Üres lett a kerti lugas,
Morzsa kutyánk, most ne ugass!

Bánat, bánat, barna bánat,
Add vissza a nagymamámat!
Süteményt süt égi konyhán,
Csillagpor csillog a kontyán.

Bánat, bánat, balga bánat,
Add vissza kedves babámat!
Csobán legény elszerezte,
Learatta, nem vetette.

Bánat, bánat, csorba bánat,
Add vissza a katonákat!
Sírjaikon füttyül a szél,
Rozsda lett már minden acél.

Bánat, bánat, ronda bánat,
Add vissza a koronámat!
Elgurult a dicsőségem,
Eltaszított ősi népem.

Bánat, bánat, porka bánat,
Add vissza régi hazámat!
Havas erdőt, fenyveseket,
Tiszta vizű tengereket.

Tudom, hogy jó vagy

Vágyainknak ki szab gátat?
Idő, végzet vagy alázat?
Ki mondja meg, mi a jó?
Mi az, mi idevaló?
Iskolákban nevelnek,
Korlátok közt terelnek.
Jó szándékok ezerral,
Pohár teli keservvel.
„Valami nincs sehol.”
Tán van jövő, de hol?
Ne higgy a mának,
Az egész csak látszat.
Magad vagy gondjaiddal,
Mire jutnál Józseffel, Adyval?
A bölcsesség nem boldogít,
Csak átutazó vagy itt.
Én mégis szeretlek,
Bár a gondolat is eretnek.
Bolond vagy, és magam is,
Ha vágyam is hamis.
Ha festve van az ég is,
Én hitet teszek mégis.
Isten nem lehetsz.
Elég, ha szeretsz.
Szeress, mert jólesik,
Nem baj, ha úgy lesik
Szavad, mint bűnjelet,
Cinkos a képzelet.

Légy igaz, mindig igaz!
Az egyetlen vigasz.
Nincs alany, nincs állítmány.
Lelked a szállítmány.
Lelked rajta,
Mert olyan fajta.
Tudom, hogy jó vagy,
Tudom, hogy jó vagy,
Ez az, mi erőt ad.
Ez az, mi erőt ad.

Zsákbamaczka

Isten élvezi a teremtést.
Időről időre (néhány milliárd évenként
vagy az elmúlt másodpercben)
összetereli a dolgokat egy zsákba.
Mindegy neki, mekkora az a zsák:
belefér-e Manhattan, vagy akár az egész Tejút.
Sokszor csak egy új hangyafajt húz elő belőle,
vagy egy vírus gonosz génjét.
Máskor meg kifarancsol belőle hét fehér törpét,
meg egy vörös óriáscsillagot.
Zsákbamaczka az egész.
Ez benne az izgalmas.
Isten kuncog rajtunk, hogy hiszünk a sorsban.
Ő tudja, hogy mindez csak játék.
Előre semmi nincs megírva, különben unatkozna ő is.
Ülne a mindenség szélén, s nagyon bánná, hogy már
mindent előre lejátszott velünk...

Zsoltár szüretkor

*„...vagy vedd példának a piciny fűszálat:
miért nő a fű, hogyha majd leszárad?
miért szárad le, hogyha újra nő?”*

(Babits Mihály: Esti kérdés)

Mindenkinek megbocsátok,
Nem mondok senkire átkot,
Lópokróc vagy drága selyem:
Így is, úgy is elviselem.
Mert az élet ilyen-olyan,
De véresen komolyan
Badarság, ha veszed.
Meszet ettél? Hol az eszed?

Nem születtem palotába,
Se India vadonába.
Szeretőm elment a bálba,
Féltékenység felzabálta.
Lehetsz jó, de lehetsz jobb is,
Újgazdag vagy kivert kódis,
Örülj minden kicsi jónak,
Minden szeretnivalónak.

Szeretteid hullnak, vásznak,
Ne lásd a világot másnak,
Előtted már százan, ezren
Elmúlástól megszeppenten
Kiáltottak fel az égre:
Minek élni, jaj, mi végre?
A csönd elrettent, sápaszt:
Senki se tudja a választ.

Szüret van, hát szüreteljünk,
Istent jó kedvében leljük.
Úgy van megírva régen,
Magam is csak ezt ismétlem:
Az évek csak mennek-jönnek,
Rád se néznek, nem köszönnek,
Nézd, a fűszál újra zöld lesz,
S ha meghal a dal, újat költesz.

A nyolcadik napon

(E. Zs.-nek, aki visszazökött a halálból)

Illan a sorsunk, mint hollószín
hajdról a gyertyafény,
a sarokban törött bőgő hever,
s egy húrjait vesztett gitár

*most sötét van
hallgatunk
szemedbe nézek
némán jajgatunk*

A legjobb osztálykirándulásunkra,
emlékszel-e, amikor annyit kiabáltunk,
hogy berekedtél, gyerek voltál még,
kedves, gondtalan, nagyon megszerettelek
most jószol a tenyeremből
vitatkozunk
hízlegőn átkarolsz
s rám ömlik mosolyod
Fiatalabb és öregebb vagy nálam,
a haláltól bölcsebb és öregebb,
tanárod voltam, s most te vagy a tanárom,
halálos sebeid életre intenek

*most a szádat nézem
rózsát veszek neked
nem szólok hozzád:
hangosan hallgatok...*

Nyolc nap telt élet és halál közt,
míg visszahulltál ide közénk,
most vágyak és tettek kergetnek, 22 évesen,
s azt mondd, jövődet biztosan tudod:
a jövőt, a kiszámítható ismeretlent,
az eldönthető válaszokat, keresztutakat,
magabiztos lettél, felnőtté lettél,
aki tudja, mennyi nyolc nap élet odafönn
s mennyivel több nyolc nap halál ideleinn

***

Csak ülünk egy kávéházban
és éjfél lesz és hajnal lesz a dombokon
s már érzem én is a halálos csattanást
s felébredek hozzád a nyolcadik napon
De csak billegek így tovább kétségek között:
nincs számomra sors, nincs jövő, csak múlt és jelen,
nincs isten, nincs ember, csak magam vagyok
a csillagok alatt, ahol nevedet becézgetem...

Pilisvörösvár, 2002. március 25.

Elment a mester

(In memoriam B. S.)

Elment a mester
Már angyalokat fest akvarellbe
Palettáján a végtelen
Hűlt és izzó csillagok
Bolygórendszerek
Vajon emlékeznek-e még rá
A Dóczy iskolában
És mentora, az öreg Ignác
Hullat-e érte gyászestöt?

Elment a mester
Már nem nyomasztja Trianon
Sem a szabad-e sírni a Kárpátok alatt
Letette az ecsetet
S az örökre ott maradt
S ott a sok gond is
A magyarság, haza, a drága hon
Mindez ránk maradt
Nagy hazafi volt
De a mennyben nincsenek hazafiak

Elment a mester
Kiszáradt a patak
Melyből a vörösbor sűrű árja folyt
A pohár megrepedt
És árván áll a műteremben fent

Gyönyörű aktok veszik körül
És „szemükben gyászkönny ül”
Mert gyászolnak ők is, a halhatatlanok
Keblükön finom vonalak
Érzéki és tiszta világ
A mester világa
Melyet ő alkotott

Elment a mester
Itt hagyta csodáit, teremtményeit
Ránk bízta őket
Tudjuk-e használni e csodát
Merünk-e élni vele?
Nem hagyott üzenetet a világra
Mert az üzenet maga volt:
Teremts, mert teremtettél
Tégy csodát, mert magad is csoda vagy
Légy igazán igaz ember
Mert ezen a világon
Ez a legtöbb, mit megtehetsz!

kiszámoló

egy-két: az a szép
bizsereg az öröklét
há-négy: hová mégy
mindhalálig halott légy
öt-hat: oszolhat
harangszóval hív a pap
hét-nyolc: nekem nyóc
kicsi kaszás takonypóc
kilenc-tíz és tizenegy:
közel a Koponya-hegy
tizenkettő: vége már
előre fut a halál

Hol lakik Künikosz?

Arról, hogy hol lakik Künikosz

Jelen időben

Ki a szóra hangsúlyt helyez,
Künikosznak lakhelye ez.

Künikosz lakik itt,
Szelleme nem avítt.

Lakhelye ez Künikosznak,
Nincsen helye lelki kosznak.

Itt lakik Künikosz.
(Tény ez és nem toposz!)

E ház lakója Künikosz, a költő,
Emlékezzen rája öt-hat emberöltő.

Ez lakása Künikosznak,
Rím- és ritmusiparosnak.

Múlt időben

Ez volt háza a híres Künikosznak.
Már nincs itt: nekiment a Taigetosznak.

Sírhalom itt e ház és bölcső:
Itt lakott Künikosz, a költő.

Itt lakott egykoron Künikosz,
Ki már a Hádészban lent toroz.

Ne keresd a költőt, Künikoszt,
Nem kelti fel őt e ríposzt.

E házban élt Künikosz, a vén poéta,
Nem volt csillag ő, csak kis kométa.

„Hé, müdosziak, zárjátok be a kapukat,
mert megszökik a város!”

(Szinópéi Diogenész)

Borító, tördelés, nyomdai előkészítés,
és minden, ami most nem jut az eszünkbe:
Fogarasy Attila